

Den store rejse til Salt Lake City.

1.april – 15. september 1859

Christen Jensen, 43 år og smed fra Storvorde, var blevet skilt fra sin kone og havde sluttet sig til Mormon bevægelsen og valgt at emigrere til Salt Lake City. Gruppen sejler fra København d. 1. april 1859 på dampere "LN Hvidt" og kom til Grimsby, England d. 6. efter en temmelig lang og stormfuld sejlads over Nordsøen og fortsatte med jernbane til Liverpool hvor de d. 7. gik ombord på skibet "William Tapscott" til Kaptain Bell. 355 skandinaver, nemlig 224 danskere, 113 svenskere og 18 nordmænd der fik selskab af de britiske og schweiziske emigranter. Desuden folk fra Wales, Skotland, Irland, Frankrig. I alt 725 hellige ombord.

Ældste Robert F. Neslen blev udnævnt til præsident for selskabet og til rådgivere fik han Henry Harris og Georg Rowley. Efter at have gået gennem processen med regeringens inspektion, clearing, osv. Fortsatte Neslen med at organisere selskabet i 10 afdelinger, nemlig 5 engelske og 5 skandinaviske, udpegede en præsident over hver, for at se efter overholdelse af renlighed og god orden. De skandinaviske hellige besatte den ene side af skibet, og det britiske og schweiziske den anden.

Virksomheden blev velsignet med en behagelig rejse, der varede 31 dage. Sundheden hos passagerne var usædvanlig god, som blev påvist af det faktum, at kun 1 døde ombord og det var en gammel svensk søster ved navn Inger Olsen Hagg, 61 år, der var blevet syg 5 år tidligere før hendes indskibning. Dette blev opvejet af 2 fødsler. I den ægteskabelige afdeling gik virksomheden godt, da ikke mindre end 19 ægteskaber blev fejret ombord. Af disse var 5 par engelske, et schweizisk og 13 skandinavisk. Hver dag under rejsen blev folk kaldt sammen til bøn, hver morgen og aften kl. 8. Om søndagen blev der holdt 3 møder på dækket og fællesskabs møder i hver menighed 2 nætter om ugen. Monotomi på rejsen blev oplivet med sang, instrumental musik, dans og spil, fejring af Kaptainens fødselsdag. En haj fulgte skibet i 3 dage og det var et mærkeligt syn for landkrabber. Skandinaverne mødte også flittigt op til engelsk undervisning. Til dansen havde de unge som en selvfølge en fremtrædende plads, mens de mere adstadige nød at se og høre musikken.

Ældste Nelson skriver, at han følte det noget af en opgave, da han blev udnævnt til at tage ansvaret for en virksomhed bestående af mennesker fra så mange lande, der taler 9 forskellige sprog, og som har forskellige måder, skikke og særheder, og kastet sammen under så tætte forhold, men med flid og iver fra de hellige blev det nemt. Og ved ankomsten af selskabet til New York blev det udtalt af læger og statslige embedsmænd at være den bedst disciplinerede og mest behagelige selskab, der nogensinde var kommet til denne havn. Emigranterne blev ført til Castle Garden lørdag d. 14. maj, men da lignede de en flok drukkenbolte, de havde været på havet i over en måned og havde endnu ikke fået deres jord ben tilbage.

Senere samme aften fortsættes rejsen med dampskibet Sir Isaac Newton op ad Hudson floden til Albany hvor de ankom den følgende morgen. Derfra rejste de med tog via Niagara til Windsor i Canada, hvor de d. 16 krydsede floden til Detroit og fortsatte rejsen med jernbane til Quincy til St. Joseph, Missouri, hvor de ankom d. 21 og gik ombord på dampskibet St. Mary der bragte dem til Florence, Nebraska, hvor de ankom d. 25. om

morgenen. Hele ruten gennem staterne var en, som ingen tidligere selskab for emigranter havde taget. Omkring 50 af de hellige, som krydsede Atlanten i WT. stoppede midlertidigt i NY og andre dele af USA.

Men de rejsende fortæller også at: på jernbane og dampskibe rejste vi med meget dårlige opholdsrum. Det gik langsomt i kvægvogne og der var ikke noget sted at side eller ligge og det regnede ned på os, så vores eneste fornøjelse var at stå op. Vi var plaget af varme og kulde, dårlig mad og vand og diarre. Dog kunne nogen finde glade timer med at svømme i Mississippi, fiske i floden og samle jordbær.

I Firenze samles gruppen til "Robert F. Neslen Pioner Wagon compagny". Her skulle der købes vogne, okser, kvæg og andet udstyr til rejsen og overnatningen var i gamle trækabiner med utæt tag.

d. 26.juni forlod 56 vogne og 380 sjæle Firenze for at gå til Salt Lake City, omtrent 1000 miles. Kvæget halter og der er mange håndtrukne vogne. På turen døde 6 og der blev født 3. De mistede 24 stykker kvæg. Der var mange vandløb og floder der skulle krydses.

d. 15. september ankomst til SLC. Dalen Great Salt Lake og slog lejr. Dagen var smuk og solen skinnede i al sin pragt. Folk kom i hundredvis at byde os velkommen og give os frugt og grøntsager. Fra byen kom 2 orkestre og så blev vi ført ind igennem byen med en vogn der blev trukket af en lille hvid okse der var dækket af guirlander af vilde blomster.

Birthe Hansen.